

L'OPCIÓ EVANGELITZADORA

I LA PARÀBOLA DEL CIRC DE LA
PAPALLONA

Manolo Juárez

Fotos baixades de la xarxa.

He de confessar-te, Senyor,
que cada vegada més
sento la necessitat de
donar gràcies per tot el que he rebut
de les teves mans;
perquè me n'adono que
sense la teva Bondat i Providència
res hauria estat el mateix.
La meva vida seria molt diferent.
La meva història, anodina.
Per això, junt al salmista,
alço la meva veu per cridar:
«Que en són, d'admirables, les teves obres!» (Sl 66,3)
«Perquè tu ets gran, Senyor,
són prodigioses les teves obres» (Sl 86,10)
... És tan fàcil ser agraït!
«El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet les seves mans». (Sl 19,2)
Aquesta és l'opció evangelitzadora
en la que creiem:
Ser capaços de reconèixer la teva presència
a través de les teves obres i dels teus fills...
Com diu la lletra d'aquella cançó:
*Si tú no te das cuenta de lo que vale
el mundo es una tontería
si vas dejando que se escape
lo que más querías...* (Kiko Veneno)

Com a cristians convençuts,
no hem de deixar escapar l'oportunitat de cantar
cada dia, a cada instant,
les proeses del bon Déu. Visca!

ÍNDIX

PRÒLEG	- 3 -
L'OPCIÓ EVANGELITZADORA	- 5 -
COM EVANGELITZA EL MIJAC.....	- 10 -
UN DECÀLEG SENZILL	- 12 -
PARÀBOLA DEL CIRC DE LA PAPALLONA.....	- 14 -
Fitxa tècnica del curmetratge:	- 14 -
EL TRANSFONS DE LA PARÀBOLA	- 19 -
UNA PARÀBOLA PLENA DE MIRADES... ..	- 26 -
LA MIRADA DE JESÚS	- 29 -
LA PRESENCIA DE JESÚS	- 32 -
LA BONA NOVA:	- 34 -
MOMENTS DEL PROCÉS DE CONVERSIÓ.....	- 36 -
LA BONA NOVA S'ESCAMPA PEL MÓN	- 41 -
ALGUNES PROPOSTES.....	- 42 -
Contemplació:	- 42 -
1a. Possibilitat. Passi del vídeo:	- 42 -
2a. Possibilitat. Amb una imatge:	- 43 -
3a. Possibilitat. Amb una melodia:	- 44 -
4a. Possibilitat. Text de l'Evangelí:	- 45 -
RdV programada	- 46 -
Compartir el QdA.....	- 48 -
Mini Sessió d'estudis.....	- 49 -
CONCLUSIÓ.....	- 52 -
SALM 95.....	- 53 -

PRÒLEG

"El circ de la papallona" explica una bella història que entendreix però el que vull destacar en aquest escrit és que parla de tots i cada un de nosaltres i això és la seva principal virtut. Podríem preguntar-nos: Quin personatge sóc?

- Will (el seu nom significa "voluntat"), l'home que no té braços ni cames?
 - Un dels nens que llancen tomàquets?
 - El Sr. Méndez, amb la capacitat de veure el que altres no veuen?
 - El forçut ex busca-raons?
 - El nen que no sap què li passa a l'eruga a dins del capoll?
 - El pare que dóna confiança al seu fill perquè de gran sigui el que vulgui?
 - L'infant afectat de poliomielitis o la seva mare?
- ... Potser tenim una mica de tots ells, no?

Aquesta petita joia és un regal que jo vaig rebre i que ara vull compartir amb vosaltres en forma de paràbola, perquè crec que, en essència, el que transmet és que tots tenim una potencialitat infinitament més gran que la que ens concedim, de la mateixa manera que una gla conté una alzina. Tot està dins nostre però necessitem que algú cregui en nosaltres, començant per un mateix. I això és el que jo entenc com a opció

evangelitzadora: la capacitat de veure més enllà de la immediatesa i descobrir-hi la mà salvadora de Déu, del bon Déu que ens estima i ens espera en cada un dels retalls de vida que anem vivint: al MIJAC, a la nostra vida personal, a la nostra militància... a tot arreu.

Si ens acostem a la vida i a les paraules de Jesús, ens adonarem que Ell va viure d'aquesta manera i que per a nosaltres pot ser un gran testimoni:

"Quan Jesús veié Natanael que venia cap a ell, digué:

-Mireu un autèntic israelita, un home que no enganya.

Li diu Natanael:

-D'on em coneixes?

Jesús li respon:

-Abans que Felip et cridés, t'he vist sota la figuera."

(Jn 1,47-48)

Aquest és el camí de la fe i us convido a entrar-hi sense por i sense prejudicis. Us puc ben assegurar que no us sentireu pas defraudats.

Manolo, Setmana Santa del 2012.

L'OPCIÓ EVANGELITZADORA

Primer de tot, què entén el MIJAC per Opció evangelitzadora?

El MIJAC "*És un Moviment evangelitzador perquè vol fer realitat comunitàriament el projecte d'home nou i de món nou anunciat i viscut per Jesucrist, i és per això que és Moviment d'Església.*

*- És Evangelitzador en la mesura que els nois i noies s'esforcen per descobrir en el món els valors del Regne de Déu i s'esforça en viure'ls i estendre'ls."*¹

Podem dir, doncs, que l'animador del MIJAC és una persona que se sent atreta per un model concret (el que personifica Jesús de Natzaret), que apunta a una realitat transformada i transformadora (l'home nou i el món nou de l'Evangeli), viscuda en comunitat (en *església*, en *moviment*) i que se sent enviat per Jesús a fer una tasca educativa i evangelitzadora.

L'opció evangelitzadora és sentir-se cridats a una missió. No fem d'animadors (com una obligació, o perquè tenim un temps lliure per omplir, o perquè ens agraden els infants), sinó que **som** animadors i descobrim en tot això una crida de Déu.

I fent cas a aquesta crida participem de la missió

¹ LES CONVICCIONS DEL MIJAC DE CATALUNYA I LES BALEARS. 5a. Convicció.

de l'Església d'anunciar i de fer present Jesucrist en el món dels infants, i de suscitar en ells les ganes de conèixer, seguir, viure i donar a conèixer a altres infants l'estil de vida de Jesús. Perquè en el MIJAC creiem fermament que els infants esdevenen evangelitzadors d'altres infants.

Aquesta opció és una manera d'entendre la nostra tasca educativa i, per això, per poder ser coherent amb el que fem als centres, ha d'estar fonamentada en el nostre projecte educatiu:

"Un projecte educatiu i una acció transformadora necessiten un punt de referència, un model a assolir. El moviment pren el "Regne de Déu" anunciat i inaugurat per Jesucrist en el seu Evangeli com a model de l'Home Nou i del Món Nou que vol construir.

En la mesura que els nois i noies s'esforcen per descobrir, viure i estendre els valors del Regne de Déu, el seu moviment és evangelitzador.

I en la mesura que l'Església és, i procura ser cada vegada més la comunitat de creients en Jesucrist que descobreix en el món i s'esforça per viure en ella mateixa aquests valors, el MIJAC és un moviment d'Església.

Per altra banda, en el moviment els nois i noies hi troben un marc adequat que els ajuda a anar madurant la seva fe." ²

² MIJAC-JÚNIOR DE CATALUNYA, *Material de treball. Principis bàsics*, 1977. Pàg. 3.

Aquesta manera de fer, crea un estil:

*"En això consisteix la "mística del MIJAC", en la sensibilitat necessària per saber descobrir que Déu ens parla a través dels infants i de les coses senzilles. I només ho sabrem descobrir si som humils i sabem veure amb els ulls confiats de la fe: "si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel" (Mt 18, 3)."*³

Un estil que assumeix els valors humanistes que hi són a la nostra societat, però que hi va més enllà:

"En què es diferencia, doncs, la militància cristiana d'una altra que tingui aquests valors com a model i meta a assolir per a construir un món nou?"

- *Aquí hi entra l'Opció de fe*

Abans que tot, cal dir que optar per aquests valors és fer ja una certa opció de fe, perquè són valors que coincideixen bàsicament amb els valors del Regne de Déu, i estendre aquests valors és construir el Regne de Déu.

Tanmateix no n'hi ha prou amb això. Podem partir d'aquesta opció bàsica, però cal anar-la madurant. I això només es pot fer en la mesura que aquest compromís transformador -a través d'una obertura a Déu i d'una referència constant a l'Evangelí- porti:

³ M. JUÁREZ, *L'estil de vida del MIJAC*, Barcelona, 2010. Pàg. 52.

- a descobrir que aquells valors són evangèlics;
- a un encontre personal amb Jesucrist, que sempre és un do;
- i a integrar-se a la comunitat cristiana (Església), entesa com el grup de persones que comparteixen el mateix compromís (estar al servei de l'extensió del Regne de Déu) i una mateixa fe i esperança (Jesucrist ressuscitat, que continua animant la construcció d'aquest Regne i que un dia l'instaurarà definitivament)."⁴

Els infants, ja ho hem dit, no són només els destinataris d'aquesta evangelització, sinó que també en són els protagonistes:

*"De fet, el MIJAC considera els infants com a primers agents de l'evangelització del seu món infantil, i, en primer lloc, perquè són els primers fundadors del seu moviment. És, certament, proposant als seus amics i amigues de "fer grup", amb ells o com ells, que els infants viuen aquesta tasca evangelitzadora. I ho fan tot proposant-los actuar amb ells, convidant-los a les festes i trobades o al seu propi grup o Centre, però quan actuen així és tota la seva experiència de vida en moviment que proposen compartir als seus amics i amigues."*⁵

⁴MIJAC-JÚNIOR DE CATALUNYA, *Material de treball. Principis bàsics*, 1977. Pàg. 6.

⁵ COMISSIÓ DIOCESANA, *L'Originalitat del MIJAC*, Barcelona, 1988. Pàg. 6

"És mèrit del MIJAC haver sabut mirar els nens i les nenes com a subjectes a l'Església, no com a subjectes passius. Haver-los valorat pel que ja són, no només pel que després seran." ⁶

Ser militant implica, doncs, restar oberts amb fidelitat al compromís de la fe:

"El gran perill de la militància és viure-la com una part més de la nostra existència i no com allò que dóna sentit a tot el nostre ser. No podem viure "trencats" en tantes particions com dedicacions tinguem al llarg de la nostra vida. Hem de viure unificats, hem d'unificar "paraula-vida-acció". ⁷

De tot el que acabem de dir, podem concloure que l'opció evangelitzadora és el moll de l'os del MIJAC, ja que és el que dóna sentit a la crida que hem rebut com a moviment d'AC. Recordem la lletra del nostre himne?: "*... Jesús ens hi mou... jo mateix començaré...*".

Que la por no ens aturi, perquè tenim la promesa que Ell ens hi donarà la força i el valor:

"El Senyor em respongué:

-No diguis que ets massa jove. / Vés on jo t'enviaré, / digues el que jo t'ordenaré. / No tinguis por de ningú. / Jo seré al teu costat / per alliberar-te. / T'ho dic jo, el Senyor." (Jr 1,7s).

⁶ J. CARRERA PLANA, Pròleg a *Aplicació al MIJAC del Pla diocesà de prioritats per a l'apostolat seglar*. Barcelona, 1997, Pàg. 3.

⁷ M. JUÁREZ, *Saber, Ser, Servir*, Barcelona, 2009. Pàg. 13.

COM EVANGELITZA EL MIJAC

D'una forma molt sintètica, us ofereixo unes breus pinzellades de com el MIJAC entén l'evangelització:

El MIJAC és un moviment de frontera. Perquè:

- Acull tant creients com no creients.
- Treballa, no per aconseguir fruits a curt termini, sinó per anar transformant la realitat infantil a partir dels propis infants.
- És un Moviment d'Església que, a partir de la realitat concreta que troba en el medi en el que s'hi arrela, vol formar militants cristians (= persones de fe, compromeses amb la seva realitat).

Les eines que utilitza el MIJAC són:

- Els valors que expressem en els fets i en les actituds del dia a dia i en el testimoni dels animadors i dels infants:
 - A l'hora d'acollir i de tractar les persones (infants i joves).
 - En les activitats que duem a terme (els jocs i les dinàmiques pròpies de la canalla).
- L'acció transformadora:
 - Portada a terme seguint els passos de la RdV (veure – jutjar – actuar – celebrar).

- A través de la Campanya (d'àmbit catalano-balear i diocesà) com un mitjà privilegiat.
- La celebració de tot el que anem vivint amb alegria, mitjançant:
 - La relectura creient del dia a dia.
 - La pregària o celebracions de la paraula o de l'eucaristia.
- El procés que seguim és molt "constructivista" i pretén que els infants parteixin de la seva pròpia realitat i, seguint uns passos "naturals", arribin a ser persones compromeses amb l'estil de vida de Jesús.

Per a nosaltres evangelitzar és com una carrera de fons en la que:

- Hem de creure en les persones.
- Ens cal ser molt respectuosos i respectar el procés de cada persona.
- Hem d'apropar-nos als altres amb la mirada comprensiva i carinyosa de Jesús.
- Hem d'acceptar els fracassos.
- Hem de professar la nostra fe de forma natural.

Per tot això, podem acabar dient que, evangelitzar és, fonamentalment i primerament, saber **donar raó de la nostra esperança** als qui ens ho demanen (1Pe 3,15).

UN DECÀLEG SENZILL

Arribats en aquest punt, potser us esteu preguntant: Què necessito per a evangelitzar? Per a respondre a aquesta pregunta, us presento aquest decàleg basat en el camí quaresmal.

1. **Estimar Jesús fins conèixer-lo bé.** No podem creure en aquell que no estimem i no podem estimar de debò a aquell que no coneixem. La fe es basa en una aposta d'amor i aquest amor sorgeix del coneixement d'un Jesús transmès pels qui creuen en ell i pels evangelis. Hem de fer, doncs, un esforç per saber qui és Jesús per a nosaltres.
2. **Seguir-lo amb convicció.** Cal fer una opció de vida, creure que Jesús és algú important en la nostra vida i plantejar-nos-la amb una exigència cristiana, això és: amb rectitud, compromís i servei.
3. **Anar i comunicar-ho als altres.** És el tercer pas. L'amor no es pot amagar. No podem seguir a Jesús sense que els altres ho sàpiguen, per tant, la nostra missió és ex-sistir (= ser fora de mi mateix) com a cristians. El militant ha de ser un deixeble valent del Crist.
4. **Sortir a l'encontre de l'altre** per a servir-lo, perquè el militant creu que Jesús és en l'altre. L'únic rostre que coneixem de Crist és el proïsme, per tant, seguir Jesús és servir el proïsme.

5. **Pacificar-se.** Treure totes aquelles pors, problemes, odis, ràbies... que ens impedeixen ser nosaltres mateixos i ens fan perdre la tranquil·litat que necessitem per a viure
6. **Asserenar-se.** Treure de la nostra vida tots aquells "sorolls" i problemes que ens molesten i ens distreuen del nostre horitzó i, calmats, emprendre el nostre camí cap a la militància a través de l'acció i la reflexió.
7. **Saber simplificar la pròpia vida.** Posar unes poques prioritats que ens serveixin per a créixer com a persona i saber prescindir de les coses supèrflues.
8. **Convertir-se.** Donar un tomb a la nostra vida i reorientar-la vers Déu. Descobrir en quins aspectes estàvem donant l'esquena a Déu i donar un tomb de 180 graus.
9. **Centrar-se.** Fugir del que és accessori. Dedicar-nos temps a nosaltres mateixos per saber què volem aconseguir a la nostra vida i com hem d'arribar-hi essent coherents amb nosaltres mateixos i amb Aquell de qui vull prendre exemple.
10. **Pregar.** Dialogar amb Déu a través del quotidià i dedicar-hi un moment en començar o en acabar el dia. Dos amics es parlen i s'escolten. Hem de saber dedicar-hi temps a estar amb Déu.

PARÀBOLA DEL CIRC DE LA PAPALLONA

Fitxa tècnica del curtmetratge:

- **Títol original:** The Butterfly Circus
- **Any:** 2009.
- **Nacionalitat:** USA.
- **Director:** Joshua Weigel
- **Guió:** Joshua Weigel i Rebekah Weigel
- **Productor executiu:** Nathan Elliott
- **Intèrprets:** Eduardo Verástegui (El Sr. Méndez), Nick Vujicic (Will), Doug Jones (Otto), Matt Allmen (George), Connor Rosen (Sammy), Lexi Pearl (Anna), Bob Yerkes (Poppy), Mark Atteberry (xarlatà de l'atracció secundària), Kirk Bovill (Jimmy, l'home tatuat), Dion Slide (el pare), Christian Pikes (fill) Max Daniels (pallasso), Corey David Thomas (titellaire).
- **Duració:** 20 min. Color.
- **Premis:** premi al millor curt en el Door Post Project Film Festival, que reconeix l'aportació del curt en qüestions com l'esperança i la dignitat humana.
- **Vídeo:** <http://www.youtube.com/watch?v=WPey7ace294>

"El circ de la papallona" és un meravellós curtmetratge, molt guardonat, que narra la història d'uns artistes de circ units en una inusual amistat, que recorre les terres desolades durant la Gran Depressió portant esperança als seus tristos habitants. Aquest circ, però, és diferent a la resta. La gent hi troba sorpreses que els deixen bocabadats i enlluernats.

El curt ens recorda el cinema del realisme fantàstic, però amb un revestiment de moral i bon gust.

L'argument, no necessàriament versemblant, ens presenta un circ ambulat format per persones provinents de les capes baixes de la societat o rebutjats per aquesta mateixa societat, i que, a força de constància i sacrifici, han estat capaces de realitzar acrobàcies circenses de gran dificultat, harmonia i bellesa.

La trama introdueix un personatge que apareix en un altre tipus d'espectacle on s'hi poden contemplar éssers humans estranys o que han nascut amb deformacions físiques. Aquest personatge, sense braços ni cames (ni dignitat), definit pel director de l'espectacle com *"un home, si es pot dir així, al qual fins al mateix Déu li va donar l'esquena"*, fuig al primer circ pensant en poder ser focus d'atracció per a molts espectadors.

Al circ de la Papallona hi troba una colla d'artistes formada per personatges tan singulars com Otto, el contorsionista i escapista, o Ana, que fa

acrobàcies penjada d'una corda, l'home més fort del món, el tragafocs ... i un ancià de nom Poppy, que segueix viu gràcies a que encara fa malabarismes pujat als trapezis.

Allà és acceptat com és, però el Sr. Méndez li explica que allà no es busquen el tipus d'espectadors, als quals ell s'hi refereix: *"No hi ha cap motiu que porti a fer un espectacle de les imperfeccions humanes."*

A poc a poc aquesta persona va comprenent la intenció del director i presentador del circ i les propostes que té per a ell: superar amb paciència i ser útil als altres i a si mateix.

Hi ha frases i elements visuals que centren el missatge que es vol transmetre. L'explicació de la metamorfosi de la papallona, amb aquesta transformació radical des del naixement a l'estat adult, és la simbologia perfecta per al procés seguit per l'home sense membres i per tots els artistes d'aquest circ.

Un altre element a destacar és la tristesa de les zones rurals, pintades amb tons foscos, i a on, amb un efecte de sorpresa, apareix el circ. Aquí també es veu una metamorfosi cap a l'alegria que porta un circ que comparteix el que viu i que dóna el que té, de vegades de forma gratuïta, com en el detall de regalar butlletes als nens.

També hi ha hagut metamorfosi en la manera de viure dels artistes del circ, amb gestos d'ajuda

d'uns cap als altres, deixant entreveure una família ideal en la qual caben tots: l'ancià, a qui abans d'arribar allà l'havien jubilat prematurament; la dona, abans explotada i rebutjada al quedar-se embarassada, l'home fort, abans agressiu i embriac...

Però la màxima transformació es dona en aquest home protagonista de la història. "*Com més dura és la lluita, més gran és el triomf*", és la reflexió que li fa el director del circ. Això és el que li passa al final a ell, quan és capaç de saltar des de molts metres fins a un recipient d'aigua, sortir airós i arrencar els aplaudiments d'un públic expectant. Ell havia estat un ésser miserable perquè tots li van dir i ell s'ho va creure. Al final, però, la seva història personal ha canviat perquè altres han confiat en ell i li han dit, com li va dir el director la primera vegada que el va veure: "ets magnífic".

Aquesta paràbola és com un deliciós conte de Nadal en què es barreja la humanitat d'un director de circ ambulat, amb la pobresa, el desarrelament i el desemparament d'uns personatges pàries entre els pàries, que fet i fet resulta que són feliços.

La música de fons té un paper fonamental en aquest curt, ja que canvia contínuament segons els successos que van passant i pot fer-nos sentir diferents emocions: alegria, tristesa, intriga...

El Circ de la Papallona, transmet un missatge, molt bonic i molt humà, i encara que està catalogat com a pel·lícula d'esperança, en realitat

promou molts valors com el respecte, la correcta autoestima, la confiança en un mateix, l'esforç i l'audàcia en la consecució de metes, la promoció de l'altre a través de l'estima, la creença en un futur quan tot sembla perdut, la fraternitat solidària... i encara que la pel·lícula no esmenta a Déu, els valors que reflecteixen són cristians.

El curtmetratge junta a dos grans de la promoció de la dignitat humana. Un és Nick Vujicic, l'admirable jove australià nascut sense braços i sense cames, un exemple del descobriment del tresor de la vida fins i tot enmig d'adversitats i impediments. L'altre és Eduardo Verástegui, un actor mexicà que es va proposar no filmar en endavant res que atemptés contra la fe, la família o la imatge de la comunitat iberoamericana.

EL TRANSFONS DE LA PARÀBOLA

Un home sense extremitats recupera la seva autoestima i aconsegueix superar-se a si mateix. Una eruga es converteix en papallona!!!

Per copsar el transfons d'aquesta paràbola, analitzarem algunes escenes interessants:

- La diferència de com es guanya la vida un circ i un altre és al·lucinant. En el circ en el qual estava Will al principi, no exhibien les virtuts de les persones, sinó els seus defectes, però, al Circ de la Papallona només fan espectacle amb les coses bones de cada persona.
- Quan els dos homes entren a la fira i veuen a les siameses, aquestes no els miren a la cara, només miren a terra, com si tinguessin vergonya de si mateixes, però l'home pintat, transmet una sensació de seguretat i orgull.
- Hi ha un gran efecte visual quan se'ns presenta a Will: quan obren la cortina de l'home sense extremitats, es veu d'esquena a Will i a les persones de front mirant sorpreses, produint-nos una intriga de com serà el seu cos, llavors la càmera fa un desplaçament cap enrere lentament per mostrar les seves espatlles i de sobte apareix un pla general que ens mostra tot el seu cos, això i la llum que rep de front, li fa guanyar protagonisme.

Es veu com la gent no té sensibilitat amb una persona amb el seu problema, però llavors apareix el Sr. Méndez i es treu el barret com a mostra de respecte cap a Will.

- Més tard, en una altra escena, el Sr. Méndez comença a explicar a Will com és el seu circ i com són els que hi treballen. Cada personatge que presenta, és enfocat per un gran focus de llum en plena actuació, això remarca la bellesa i fascinació de les seves habilitats i la seva persona "creix". En aquesta escena la música també influeix molt.
- Quan estan penjant la publicitat del circ, un nen s'hi acosta i admira a "l'home fort", dient que algun dia serà com ell, llavors s'adreça a Will i la seva cara i el seu silenci reflecteix la pena de pensar que no pot ser l'admiració de ningú, perquè ell no té res a oferir.
- A l'escena en què el circ arriba al campament desolat del desert, la música va accelerant segons s'hi van apropant. Una papallona anuncia la bona nova. La música, lenta al començament es va accelerant a mida que es va veient com els personatges del circ s'acosten a la llunyania, fins que acaba omplint d'alegria aquelles casetes perdudes enmig del no res. És en aquesta escena on veiem realment la màgia d'aquest circ. Porten la vida allà on no hi ha. Hi arriben a on ningú s'hi acosta. Ho donen tot sense esperar res a canvi. Porten l'alegria i la il·lusió on semblava que només hi havia

desolació i mort (és genial la imatge de l'home estirat a la cadira d'esquenes, begut, al que se li cau l'ampolla de les mans o els nens jugant amb el terra): *"el que el món necessita és una mica de màgia"*.

Enmig de l'actuació improvisada dels artistes, el Sr. Méndez s'apropa a un Will admirat i, tot contemplant l'espectacle, li diu: *"esplèndid, oi? Com es mouen! Plens de força, color i gràcia! Són increïbles!... però tu..."* I arribat aquí, l'insulta! Sí! Li diu que ell és maleït des del seu naixement!!! Que ni tan sols se li pot dir "un home", al qui Déu mateix li ha donat l'esquena... **Aquesta és l'escena central** de la paràbola. El punt àlgid que ens fa reaccionar.

Què ha passat? És que el Sr. Méndez era un farsant? Tot ha estat un engany? On és la humanitat que fins ara havia mostrat el director del circ envers totes les persones amb les que s'havia trobat? Per què ho fa?

Llavors li diu: *"perquè tu mateix t'ho creus, estàs tan tancat en tu mateix que ets incapaç de veure la bellesa que surt de les cendres"*. I li explica a Will el passat d'aquells artistes. El curt recorre a les imatges descolorides per fer referència als records del passat, a la transformació que va originar en les seves vides, la trobada i la crida del Sr. Méndez: l'home forçut, un busca-raons colèric i embriac; el vell Poppy, jubilat abans d'hora (*"jo crec que et van acomiadar massa aviat"*); la dona que fa acrobàcies (*"és el teu problema, ja no em*

serveixes, fora d'aquí!")... És llavors quan el director li diu que ell els avantatja a tots, perquè: "com més gran és la lluita, més gran és el triomf".

- A continuació veiem l'escena en què el nen està preocupat perquè no troba l'eruga a dins del seu pot: "*on és?*" li pregunta a la mare i ella, molt tendrament li respon: "*I és a dins, just aquí, dins el capoll, veus? Estarà bé. No la reconeixeràs quan surti*". Maquíssima imatge que resumeix el transfons de la paràbola.
- I arriba l'escena de la "mort i resurrecció" del nostre personatge. Tothom és al riu, banyant-se o gaudint de l'aigua i Will els demana ajuda per travessar l'aigua. Al veure que no li fan cas, cau i no pot aixecar-se, però ells continuen ignorant-lo. Aquí la melodia de fons acompanya molt bé l'acció: va donant dramatisme a l'escena i després va evolucionant cap a un to més alegre quan Will aconsegueix aixecar-se i caminar sobre el tronc. Llavors cau a l'aigua i tot canvia. Els seus companys se n'adonen i el busquen alarmats. No el troben. Finalment surt ell surant com si fos una bota i l'alegria és immensa. Will acaba de néixer a una nova vida. Ha recuperat la seva dignitat! Ja és un d'ells.
- I arriba el moment del triomf. La presentació que en fa el director és magnífica: "*els vostres ulls podran contemplar en aquesta bella tarda el nostre esperit més valent, enganyant a la mort per un centímetre pujant a 50 peus*

d'alçada..." La música i l'atenció de tot el públic és espectacular. La por al fracàs es pot tocar... arriba el moment definitiu, l'hora del salt ("Tot s'ha complert." Jn 19,33)...

I arriba la recompensa. La gent aplaudeix emocionada, tots el volen saludar... i arriba un noi que pateix la polio i es donen una abraçada sense mans! I sense dir-se res. És un moment genial! Quan marxen la mare amb els ulls plens de llàgrimes li diu: "Gràcies!". No cal res més. Will ha trobat la seva dignitat i pot oferir-se com a model per a que altres superin les seves dificultats: *"Com ho ha pogut fer, senyor. Tenia por? Era tan alt! Jo no ho puc fer!"*. I el director desapareix discretament ballant ple de goig.

- L'última escena, és apoteòsica, un cant a la vida nova. El pot resta obert i tirat enmig del camp. La vida s'amaga a les mans del noi. Tota la colla està a l'expectativa, emocionats, transformats... per observar amb reverència el miracle de la vida. El noi obre les seves mans. La papallona emprèn el vol. El dia comença.

Aquests artistes han estat capaços de tirar endavant i de ser feliços, senzillament perquè no s'han rendit!!!

El fet de tenir algú que cregui en nosaltres, que confiï en nosaltres i que ens doni el seu suport i la seva confiança és molt important. Gràcies a això podem créixer com a persones i tirar endavant en els moments més crítics.

Des de l'opció evangelitzadora, aquí hi veiem Déu. Un Déu que se'ns manifesta a través de les persones (sobretot dels infants), a través dels sentiments, a través de la consciència, a través de la pregària... i que ens fa adonar-nos de la grandesa que hi ha al nostre interior: *"Ets magnífic!"* ens diu... *"Abans de formar-te en les entranyes de la mare, jo et coneixia"* (Jr 1,5).

En resum, la paràbola ens convida a aprendre a valorar les coses, a començar a creure de debò en nosaltres mateixos i en els infants; a creure que sempre podem superar-nos estiguem en la situació que estiguem i que en aquesta vida hem

de lluitar fins al final, sense oblidar-nos de ser feliços i gaudir... La vida és la cosa més meravellosa que tenim... un do de Déu.

"Al MIJAC remarquem molt la importància de les petites coses, perquè partim de l'experiència que la vida es construeix amb la suma de petits detalls i amb això posem de manifest que:

Déu estima el més insignificant: "Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada?" (Mt 5, 13).

Qualsevol detall és un signe de l'Amor de Déu: "ningú no encén una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots els qui són a la casa. Que brilli igualment la vostra llum davant la gent" (Mt 5, 13).

Els més petits i indefensos són els preferits de Déu-Pare: "tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu" (Mt 25, 40).

La Salvació s'hi dóna en tots els àmbits de la Creació, des d'allò més petit al més infinit: »-Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor" (Mt 25, 23)."⁸

⁸L'estil de vida del MIJAC. Pàg. 51

UNA PARÀBOLA PLENA DE MIRADES...

- La mirada innocent de l'infant que es meravella davant l'anunci d'un espectacle nou...
- La mirada neta, incisiva, que veu més enllà:
 - * Sense jutjar l'altre...
 - * Que arriba al fons de les persones...
 - * Que no jutja...
 - * Que és compassiva...
 - * Que respecta profundament l'altre...
 - * Que creu en la persona...
 - * Que interpel·la des de l'amor...
 - * Que abrusa els cors ferits... *"¿No és veritat que el nostre cor s'abusava dins nostre mentre ens parlava pel camí?" (Lc 24,32)*
- La mirada trista, lacònica, perduda, ressentida, dels qui han estat vençuts, que han acceptat amb resignació la seva desgràcia (les siameses o la dona més grossa del món).
- La mirada burlesca, insultant, despersonalitzadora del públic que va a l'espectacle buscant l'anormalitat, allò grotesc...

- La mirada dolenta, múrria, dels infants que es diverteixen llençant el tomàquet a aquella figura informe...
- La mirada materialista, interessada, amenaçant de l'empresari, a qui només importa l'interès econòmic i "mercenari" del públic que paga per veure aquests *fenòmens*.
- La mirada alegre, familiar, sana, dels companys de feina quan estan muntant el circ.
- La mirada de por, d'ensurt, quan creuen que s'han trobat un home mort.
- La mirada de súplica del Will quan el troben al camió.
- La mirada salvadora, alegre i cordial del Sr. Méndez quan el troben ("*Veieu això! És fantàstic! Vine al costat del foc a escalfar-te una mica, petit home*").
- La mirada entusiasta, meravellada, que s'embaladeix, de Will (com si fos un infant) quan contempla el "millor espectacle del món": les acrobàcies dels artistes circenses...
- La mirada d'admiració i il·lusió del noi que vol saludar a "l'home més fort del món".
- La mirada interior de Will (quan el nen li pregunta si ell també actua en el circ, ell contesta que no ("no exactament"). Will es queda pensatiu, el pare del noi descobreix aquesta mirada trista i educadament s'acomia-

da per no ferir-lo més (*"Millor ens anem. Moltes gràcies!"*). Will sembla que es pregunta: per què jo no sóc part del circ? Però jo no sóc com ells... Llavors sent com el pare li contesta al fill: *"-tu pots fer tot allò que vulguis"*... mirada que continua al desert...

- La mirada alegre, humana i cordial de l'empresari que sap que porta una mica d'il·lusió a la gent que més ho necessita.
- La mirada salvadora i profunda del que sap que la vida dels altres ha estat salvada
- La mirada de súplica d'en Will davant la interpel·lació del Sr. Méndez (*"Pere es va entristir que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li respongué: -Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo"*. Jn 21,17).
- La mirada d'ànim, de por i de confiança dels amics quan actua per primer cop.
- La mirada d'agraïment de les persones després de l'actuació, que ens uneix amb:
 - La nostra força interior.
 - El millor de les persones.
 - I amb el creador (al final de la pel·lícula).
- La mirada de festa, de joia i d'amor davant del triomf de la vida (la papallona que surt volant).

LA MIRADA DE JESÚS

En Jesús trobem una mirada que "salva", una mirada autèntica, una mirada que arriba al cor de les persones...

- Una mirada amb la que "coneix" a les persones:

Jesús, fixant en ell la mirada, li digué: -Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Cefes -que vol dir «pedra». (Jn 1, 42).

Quan Jesús veié Natanael que venia cap a ell, digué: -Mireu un autèntic israelita, un home que no enganya. (Jn 1,47)

»Jo sóc el bon pastor: conec les meves ovelles, i elles em coneixen a mi (Jn 10,14.27).

- Una mirada que crida a seguir-lo:

Tot caminant vora el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i el seu germà Andreu, que tiraven les xarxes a l'aigua. Eren pescadors (...) Una mica més enllà veié altres dos germans, Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. (Mt 4,18.21; Mc 1,16.19; Lc 5,2) Mentre se n'anava, Jesús veié tot passant un home que es deia Mateu, assegut al lloc de recaptació d'impostos, i li digué: -Segueix-me. (Mt 9,9; Mc 2,14; Lc 5,27).

- Una mirada d'amor, que ho demana tot:

Jesús se'l mirà i el va estimar. Li digué: -Només et falta una cosa: vés, ven tot el que tens i

dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me. (Mc 10,21).

- Una mirada que és capaç de veure des de la perspectiva del Creador:

Jesús se'ls mirà i els digué: -Als homes els és impossible, però Déu ho pot tot. (Mt 19,26; Mc 10,27).

- Una mirada que es dol de la feblesa humana:

Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als seus deixebles: -Que n'és, de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu! (Mc 10,23).

Jesús se'ls anà mirant, indignat i entristit per l'enduriment del seu cor, (Mc 3,5; Lc 6,10).

- Una mirada que sap discernir:

Però Jesús anava mirant al seu voltant per veure la qui ho havia fet. (Mc 5,32).

Llavors Jesús alçà la vista i veié gent rica que tirava les seves ofrenes a la sala del tresor. (Lc 21,1).

A vosaltres us conec i sé que no teniu dins vostre l'amor de Déu. (Jn 5,42).

- Una mirada profunda que convida al penediment de les persones:

Llavors el Senyor va girar-se i mirà Pere; i Pere es recordà de les paraules que el Senyor li havia dit: «Abans que avui canti el gall, m'hauràs negat tres vegades.» (Lc 22,61).

- Una mirada que també sap veure més enllà de les trampes que li posen:

Jesús, veient que havia parlat assenyadament, li digué: -No ets pas lluny del Regne de Déu. (Mc 12,34).

Llavors Jesús se'ls mirà i els digué: -Doncs per què es diu en l'Esclitura: La pedra rebutjada pels constructors, ara és la pedra principal? (Lc 20,17).

- Una mirada capaç de compadir-se, guarir o salvar:

Quan Jesús va arribar prop de Jerusalem i veié la ciutat, arrencà a plorar per ella (Lc 19,41).

Quan desembarcà, veié una gran gentada, se'n compadí i va curar els seus malalts. (Mt 14,14; Mc 6,34).

Veient que patien remant, perquè el vent els era contrari, pels volts de la matinada va anar cap a ells caminant sobre l'aigua (Mc 6,48).

Quan Jesús veié que ella plorava i que ploraven també els jueus que l'acompanyaven, es va commoure interiorment i es contorbà. (Jn 11,33)

- Una mirada, en definitiva, que dóna la vida:

Quan Jesús va arribar a casa d'aquell home important i veié els flautistes i l'aldarull de la gent, va dir: -Aparteu-vos: la noia no és morta, sinó que dorm (Mt 9, 23s).

LA PRESÈNCIA DE JESÚS

L'acció salvadora de Jesús hi és al centre de la seva vida: veu, reflexiona i actua.

Ell mateix s'identifica amb les paraules d'Isaïes:

"I se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte, com tenia per costum, va entrar a la sinagoga i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i va trobar el passatge on hi ha escrit:

*L'Esperit del Senyor reposa sobre meu,
perquè ell m'ha ungit.*

*M'ha enviat a portar la bona nova als pobres,
a proclamar als captius la llibertat*

i als cecs el retorn de la llum,

a posar en llibertat els oprimits,

a proclamar l'any de gràcia del Senyor.

Després plegà el volum, el retornà a l'ajudant de la sinagoga i es va asseure. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en ell. Aleshores començà dient-los:

-Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar." (Lc 4,16-21)

La Bona Nova que porta Jesús arrela en les persones i ho fa des de la proximitat i la presència quotidiana. Jesús no és un "rabí" o un "mestre de la Llei" que parli amb teories, de "religió". La seva manera d'ensenyar és diferent. Ell parla des del coneixement fet vida i transforma el cor de les persones: *"Quan Jesús hagué acabat aquests ensenyaments, la gent va quedar admirada de la seva doctrina, perquè els ensenyava amb*

autoritat i no com ho feien els mestres de la Llei."
(Mt 7, 28s).

I porta a la pràctica allò que predica. En Jesús Paraula i obres van units:

- S'apropa a la gent, s'hi fa *present*, els escolta.
- Comparteix la taula i el descans amb els seus amics. Conviu amb ells.
- Utilitza *paràboles*, imatges suggerents, plenes de vida que conviden a la reflexió i al canvi.
- Sana a la gent (els hi toca l'ànima).
- Convida a les persones a que optin, donin una resposta, transformin la seva vida).
- Provoca i sedueix a les persones. Amb la paraula, però sobretot amb la mirada (tal com hem vist abans).
- Fa equip amb les persones: tria un grup d'amics, els convoca, els ensenya, els obre els ulls, hi confia i els empeny (els envia a "fer el mateix" en el seu nom).
- Sap i coneix. Paraula i vida hi van units.
- Sap fer callar als qui el volen posar a prova.
- S'atura i prega. Aquest és el motor de la seva acció. En el diàleg amb Déu hi troba les forces i el sentit a la seva entrega.

Tots aquests punts d'alguna manera queden reflectits en el circ de la papallona i en la figura de Méndez. Fixem-nos-hi.

LA BONA NOVA:

A rel d'aquesta "*paràbola del circ de la papallona*" podríem anar resseguint una sèrie de pistes sobre en què consisteix la *Bona Nova*, l'anunci que el Regne ja és aquí i demana la nostra conversió i el nostre assentiment (Mc 1,15):

- La *Bona Nova* és una pregunta davant d'un senyal, d'un anunci, que se'ns presenta en el nostre camí: *-Escolta, mira! (circ de varietats. Espectacle de fenòmens estranys...) Podem anar?... Podem anar Sr. Méndez? -Per què no?*
- És una música que impregna l'ambient, que ens omple d'alegria interior, convidant-nos a moure'ns al seu ritme... (l'anem escoltant al llarg del vídeo: suament, alegre a estones, impactant en algun moment, ple de vida en d'altres...).
- És un ball tendre que surt de l'interior (com quan el Sr. Méndez està cuinant) o ple de vida, de felicitat i d'amistat (com quan l'home forçut balla amb l'ancià)...
- És l'alegria de les coses senzilles (el plat de patates, les incomoditats del circ...)
- És una papallona que comença el vol i anuncia una nova vida, una esperança enmig de la desolació (abans que el circ passi pel campament del desert).

- És una brisa que porta vida, alegria, esperança, en aquest desert (quan la comitiva s'apropa al campament aïllat i regala entrades entre la gent més humil...).
- És l'anunci de la vida: *"allò que aquest món necessita és una mica de màgia"...*
- És compartir allò que tenim (un plat de menjar, una casa, una família...).
- És la confiança en les persones, en el que s'hi amaga al seu interior, en el que la gent no és capaç de veure: "ets magnífic!"
- És, finalment, l'alegria que inunda el cor de la persona que ha renascut i crida i balla de goig:
"Igualment jo us dic que en el cel hi haurà més alegria per un sol pecador que es converteix que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se." (Lc 15,7)

"Quan esperes que et passi el miracle i no arriba, no et desanimis, perquè significa que Déu vol que siguis el miracle per a algú més." Són paraules de Nick Vujicic, l'actor que personifica a Will en la ficció i que en la seva vida real és tot un exemple de superació i de fe.

MOMENTS DEL PROCÉS DE CONVERSIÓ

A la paràbola del Circ de la papallona, podem resseguir el procés que porta a la conversió, el primer pas per acceptar la vinguda de la Bona Nova. Els passos que podem destacar són:

- El punt de partida és una situació de "mort", de fàstic, de renúncia a tot el millor de nosaltres mateixos. Moltes vegades és la pròpia vida la que ens hi ha portat, però estem convençuts que estem on ens correspon ser-hi.
- Ens hem deixat endur pel judici dels altres. Som objecte de burla i un rebuig de la societat.
- No sabem reconèixer el do de la vida, perquè la vida mateixa ens ha donat l'esquena (ets considerat un fenomen estrany: *"Una perversió de la natura. Un home si el podem anomenar així... a qui Déu mateix li ha donat l'esquena"*): *"tots s'horroritzen de veure'l ja que, de tan desfigurats, ni tan sols semblava un home i no tenia res d'humana la seva presència"* (Is 52,14)
- Algú se'ns apropa, ens mira amb compassió, hi reconeix la bellesa que s'hi amaga sota la nostra absurda aparença, però no el sabem reconèixer. Seguim cecs: *"-No conec aquest home."* (Mt 26,72).
- La queixa de l'empresari, d'aquell que t'ha mantingut empresonat en la teva misèria.

- La burla d'aquell que s'ha adonat de l'oportunitat que has deixat escapar.
- Tocar fons: què he fet amb la meva vida?
- Fugida valent.
- Morir a la vida anterior.
- Descobriment d'una nova realitat:
 - * És acollit
 - * Entra a formar part d'una família
 - * Ja no és un fenomen estrany
 - * No hi ha lloc aquí per a la seva vida anterior.
 - * Encara t'agafes a la teva vida anterior: *"-Aquí no tenim un espectacle de curiositats. -Per què no? Tots els circs ho tenen! Hi arriba gent de tot arreu a veure'ns... -I per què hi venen, Will?"*
- Preguntes per a la vida:
 - * I ara, què?
 - * Què faré amb la meva vida?
 - * A quin món pertanyo?
- Descobrir que hi ha quelcom de nou dins meu.
- Nova crisi:

- * Els altres no em solucionaran els meus problemes.
- * La solidaritat no ha de ser paternalista.
- Descobrir que un pot i ha de donar el primer pas:
 - * Ha de "llançar-se a l'aigua".
 - * Ha de "morir" a les pròpies pors i limitacions.
- La sorpresa del miracle:
 - * *Puc nedar!*
 - * *Com t'ho fas?*
 - * *És meravellós!*
- Descobreixes que mai has estat sol:
 - * Descobreixes la presència invisible que t'hi ha acompanyat sempre.
 - * Descobreixes que tot el que necessitaves és al teu interior.
- Alegria del retrobament.
- Celebració de la vida.
- Posar en joc les qualitats que tinc:
 - * Ara ja puc comprometre'm.
 - * Ara tindrà sentit el que faci pels altres.

- * Puc posar-me uns reptes "impossibles".
- * Sé on trobar el valor interior per fer-ho.
- * Em sento únic i acompanyat.
- Experimentar el "salt de la fe":
 - * Encara que el repte sembla inassolible, la confiança m'hi ha portat.
 - * Em sento estimat. Únic i especial.
 - * Em poso a les mans de Déu.
- Una nova vida que comença a donar fruits:
 - * L'alegria dels companys que m'han acompanyat en tot el procés.
 - * L'admiració de la gent que han estat testimonis de la meva entrega.
 - * L'agraïment des del cor: *-Gràcies!*
 - * I l'abraçada sentida, profunda, agraïda... sense braços de l'infant malalt.
- La celebració final: Per compartir l'alegria, l'amor, la joia, la il·lusió... *"tota la multitud dels deixebles, plens d'alegria, començaren a lloar Déu amb grans crits per tots els miracles que havien vist"* (Lc 19,37)
- L'acció de gràcies reverent davant el miracle doble de la vida (el naixement d'un nou dia i el

primer vol de la papallona): *"Donem gràcies a Déu pel seu do inefable!"* (2Co 9,15). *"Tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, el Senyor, donant gràcies per mitjà d'ell a Déu Pare."* (Col 3,17)

Tot aquest procés porta al miracle de la vida:

"- On és la meva eruga?"

- És aquí... Està bé..."

La mare amb la mirada tendra i confiada de la persona que se sent salvada, acarona tendrament al seu fill i li ensenya a "veure" amb els ulls del cor (amb els ulls de la fe). La vida és a l'interior del capoll. Nosaltres no la podem veure, però hi és. A dins del capoll s'està donant l'autèntica transformació del cos... És el miracle de la vida!

Què ens queda? L'esperança... I la joia de la vida:

Una eruga es converteix en papallona!!!

Un home sense dignitat recupera la seva humanitat!!!

Déu s'hi fa present!!!

LA BONA NOVA S'ESCAMPA PEL MÓN

El final de la *paràbola* és fenomenal:

L'infant obre les mans i la papallona comença a volar al mateix temps que un nou dia desvetlla per l'horitzó sota la mirada reverent (en un acte de respecte contemplatiu, quasi diví, de tots els personatges) davant el miracle de la vida.

L'esperança regna en l'ambient.

L'eruga s'ha transformat en una bella papallona quan comença un nou dia. La humanitat ha estat renascuda gràcies a la presència d'aquests artistes.

És un cant a la vida. Un cant a la fe.

És una magnífica imatge de l'opció evangelitzadora. La Bona Nova s'escampa pel món gràcies a l'acció entregada, humil i compromesa dels qui se senten enviats:

"Després vaig sentir la veu del Senyor que deia:

-Qui hi enviaré?

Qui ens hi anirà?

Li vaig respondre:

-Aquí em tens. Envia-m'hi." (Is 6,8)

Aquesta és la nostra opció. Aquest és el nostre compromís, que comporta una promesa:

"El món i els seus desigs passen, però els qui fan la voluntat de Déu viuen per sempre." (1Jn 2,17)

Endavant, doncs. Som-hi. Crist ens espera!

ALGUNES PROPOSTES

Us oferim ara una sèrie de dinàmiques per reflexionar sobre la nostra opció evangelitzadora.

Contemplació:

1a. Possibilitat. Passi del vídeo:

- Preparació de l'activitat: la persona que portarà la dinàmica marca l'objectiu de l'activitat (en aquest cas fixar-se en un aspecte evangelitzador) i ho centra en una part del vídeo (la música, un personatge concret, alguna escena en particular, les mirades...) i abans de passar el vídeo demana als altres que observin bé aquest punt.
- 1r. pas de l'activitat: es passa el vídeo.
- 2n. pas: es deixa una estona en silenci perquè cada un contempli, reflexioni, prengui notes sobre allò que ha vist o li ha cridat l'atenció.
- 3r. pas: es fa una posada en comú.
- Conclusió de l'activitat: la persona que porta la dinàmica remarca els aspectes més importants que han sortit i convida a tots a fer una pregària o cant final.

2a. Possibilitat. Amb una imatge:

- Preparació de l'activitat: la persona que portarà la dinàmica escull una imatge de mida gran (o vàries) que puguin transmetre una idea, un flash, ... sobre el tema a tractar (l'opció evangelitzadora) i les penja a la paret. També és molt adient fer-ho amb una **icona**.
- 1r. pas de l'activitat: a l'inici de l'activitat i un cop explicat l'objectiu, demana als altres animadors que s'hi fixin bé en les imatges i que les contemplin durant una estona.
- 2n pas: es deixa una estona de silenci per prendre notes, dibuixar...
- 3r. pas: es fa una posada en comú.
- Conclusió de l'activitat: la persona que porta la dinàmica remarca els aspectes més importants que han sortit i convida a tots a donar-ne gràcies o a fer un cant final.

3a. Possibilitat. Amb una melodia:

- Preparació de l'activitat: la persona que portarà la dinàmica escull una música suggerent per treballar el tema i abans de posar-la demana als altres animadors que "visionin" algun aspecte concret (el seu grup d'infants, una experiència personal, com evoluciona la melodia...)
- 1r. pas de l'activitat: s'escolta la música en un ambient relaxat (lloc, llums, silenci...)
- 2n pas: es deixa un petit espai per contemplar en silenci les imatges que abans hem recordat.
- 3r. pas: es fa una posada en comú.
- Conclusió de l'activitat: la persona que porta la dinàmica remarca els aspectes més importants que han sortit i convida a tots a fer un cant final o a escoltar algun moment concret de la melodia tot donant gràcies.

També s'hi pot fer la 2a i la 3a proposta juntes.

4a. Possibilitat. Text de l'Evangelí:

- Preparació de l'activitat: la persona que portarà la dinàmica tria una paràbola de l'Evangelí que li sembli adequada per treballar el tema i abans de llegir-la, demana als altres animadors que s'hi fixin bé en els personatges, les escenes, les mirades... que surten.
- 1r. pas de l'activitat: lectura en veu alta de la paràbola (es pot escoltar si la tenim gravada).
- 2n pas: moment de "contemplació" personal del que hem sentit.
- 3r. pas: es fa una posada en comú.
- Conclusió de l'activitat: la persona que porta la dinàmica remarca els aspectes més importants que han sortit i convida a tots a fer una pregària o cant final.

RdV programada

VEURE:

- **Jo, animador/a, en relació amb els infants:**
 - * Com veig als infants del meu grup?
 - * Quina mena "d'empresari" sóc? Com el del Circ de varietats o com el del Circ de la papallona?
 - * Veig als altres com si fossin estranys?
 - * Conec algun infant-papallona, com és? Com és la relació amb els companys? I amb mi?
 - * Quins valors i sentiments pots veure entre els infants del teu grup?
- **Jo, animador/a, en relació amb mi mateix/a:**
 - Em veig a mi mateix com si fos un estrany?
 - Crec que sóc "magnífic"?
 - Què busco al MIJAC? "un circ de curiositats" o "un circ de papallones"? M'hi sento bé? Hi he trobat el paper que em correspon?
 - Crec que puc fer tot el que vulgui?
 - Vull "marxar massa aviat" del MIJAC? Per què?
 - Alguna vegada m'he sentit com si formés part del Circ de la papallona?, Quan?
 - En la meua vida amb quina t'identifiques millor, amb l'eruga o amb la papallona? Amb quina creus que m'identifiquen més els altres?

JUTJAR:

"En aquell temps, Jesús digué:

»-T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho.

»El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

»Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera." (Mt 11, 25-30)

- De què dóna gràcies Jesús? M'hi sento cridat per Jesús? Em considero una persona "sàvia" o "senzilla"? Per què?
- Crec que el MIJAC respon a la crida de Jesús? De què dono jo gràcies a Jesús?

ACTUAR:

- Què podria fer per veure els meus infants com papallones? Com els puc ajudar?
- Quina és la lluita que Déu em demana ara? Com la penso portar a terme?
- Dono gràcies al Pare per...

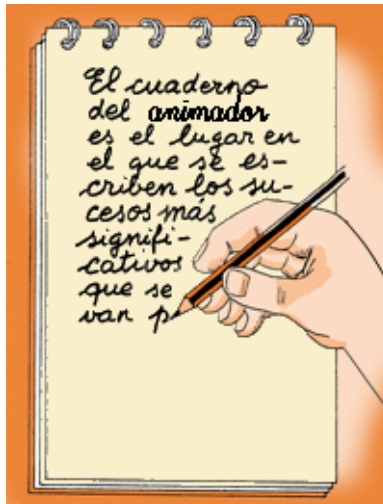
Compartir el QdA

[El QdA es pot portar fet de casa si abans l'hem demanat a tothom que ho portés o es pot deixar un moment per omplir-lo a la reunió].

Es tracta de posar en comú el Quadern d'Animador (QdA).

A l'hora de posar-ho en comú, es mira de remarcar els següents punts:

- Quin aspecte, actitud o esdeveniment hem ressaltat al QdA?
- Com ens hi hem trobat?
- Com han reaccionat les altres persones implicades?
- Quina lectura creient que hi hem fet.
- Quina pregària o acció de gràcies fem?

Mini Sessió d'estudis

I a tu? ... T'agraden les papallones?

"Als grans els agraden les xifres. Quan se'ls parla d'un nou amic, mai pregunten sobre l'essencial d'aquest. Mai us diuen mai: "Com és la seva veu? Quin joc prefereix? Li agrada col·leccionar papallones? "

Us pregunten: "Quants anys té? Quants germans? Quant pesa? Quant guanya el seu pare? "I només amb aquests detalls, ja pensen que el coneixen." ⁹

Amb aquesta cita de *"El petit príncep"* volem fer una petita reflexió sobre si sabem veure l'essencial dels nostres infants. I per començar podem preguntar-nos:

- Què és l'essencial de les coses per a nosaltres?
[*"L'essencial és invisible als ulls"* havia dit el Petit príncep...]

"Estar en el MIJAC implica assumir unes Conviccions que marquen la teva persona; és tenir un tarannà que et fa saber escoltar els altres, valorar els petits com a persones, aprendre d'ells. És ser responsable amb el que fas, saber treballar en equip, formar part d'un moviment, revisar la teva vida. Parar-te sempre a pensar perquè fem les coses, perquè actuem o diem tal o qual cosa i valorar després si ha estat la millor manera o no. Però és, sobretot, saber valorar els

⁹ A. DE SAINT EXUPERY, *El Petit Príncipe*, Ed. Laia. Barcelona, 1984. Pàg. 24

detalls, la importància del que és petit, quotidià. Assaborir la vida a través dels ulls dels nens i treure'n tot el que té de frescor i sinceritat (també de dolor i fracàs) i anar-lo transformant en allò que volem i en el projecte d'home nou i de món nou que hem descobert en Jesús de Natzaret." ¹⁰

Per tant, com a animadors hem de tenir la sensibilitat precisa per tastar allò que és essencial en la vida dels infants...

- A nosaltres què ens *preocupa* dels nostres infants? Les xifres (quants han vingut, quina edat tenen...)? O el que és realment important (què els agrada, amb qui juguen, quin és el seu còmic preferit...)?

Com a animadors hem de ser capaços de contemplar la vida que es dóna al nostre voltant i hem d'estar convençuts que és aquí on s'hi juga realment la nostra fe. Déu s'ha encarnat. Déu hi és en la seva creació i nosaltres hem de ser testimonis d'una cerca amatent de les petjades amoroses que el bon Déu ens ha deixat:

- Ens hem parat mai a contemplar el vol d'una papallona? Hem volat amb ella? Hem descobert la seva bellesa? La seva fragilitat?
- ... I el procés d'un infant al MIJAC? Ens hi hem fixat? L'hem *contemplat*? Què hi hem descobert? N'hem fet pregària?

¹⁰ *L'estil de vida del MIJAC. Pàg. 22.*

Res no passa perquè sí. Tot està connectat. Jo no puc ser un bon animador si no sóc capaç d'acompanyar un infant. Si una eruga és capaç de transformar-se en una papallona... En què no serà capaç de transformar-se aquell infant *difícil* o *ple de limitacions*?

La nostra opció implica el compromís de ser capaç de veure i de desvetllar l'esperit de perfecció que hi arrela en l'interior de cada infant i d'acompanyar-lo cap a la seva realització...

- Com ajudem als nostres infants a assolir la seva perfecció?
- Som capaços de veure-hi a Déu encarnat?
- Com em deixo evangelitzar pels infants?

Finalment no podem acompanyar els infants si nosaltres no som testimoni del que diem. Per tant:

- Crec que jo també sóc magnífic? Visc d'acord amb aquesta creença?

*"Saps?... La meva flor... jo en sóc responsable... I ella és tan feble! i tan ingènua! Només té quatre espines per defensar-se contra tot el món..."*¹¹

Potser hem d'aprendre a mirar com "el Petit príncep", com Jesús ens ha ensenyat... per descobrir-ne que *"tot desert hi amaga un pou"*, tota eruga amaga una papallona... en tot infant s'hi amaga Déu.

¹¹ *El petit príncep*. Pàg. 106.

CONCLUSIÓ

Quan Jesús estava dient que hem d'estimar el proïsme, un, volent excusar-se, li preguntà: "*-I qui són els altres que haig d'estimar?*" (Lc 10,29). Jesús, llavors, explicà la paràbola del bon samarità i acabà dient: "*-Vés, i tu fes igual*". (v.37).

Jesús ens està dient: en les persones que ens envolten hi pots descobrir Déu. Déu em parla posant-me davant una persona concreta, un infant. Això és l'Opció evangelitzadora!

Els militants hi som al MIJAC responent a una crida. Una invitació que cadascú ha rebut de forma particular (a través d'un amic, d'algú que ens va portar...). Aquesta invitació podia haver estat rebutjada... però hi hem respost a la crida. Ara hem de deixar que Ell (Jesús) ens mogui, que ens ompli de força i d'il·lusió per a ser els seus testimonis.

El Déu invisible parla a través de les persones, a través de la Natura, a través de les accions...

"Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meva veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi." (Ap 3,20)

Déu parla a través nostre, amb les nostres limitacions personals, amb la nostra intel·ligència, amb la nostra entrega personal. Només cal que li diguem: "*-Aquí em tens. Envia-m'hi.*"

Visca!

SALM 95

Veniu, celebrem el Senyor

- 1 Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa,
aclamem la roca que ens salva;
- 2 presentem-nos davant seu a lloar-lo,
aclamem-lo amb els nostres cants.
- 3 El Senyor és el Déu sobirà,
rei de reis per damunt de tots els déus;
- 4 té a la mà les entranyes de la terra
i són d'ell els cims de les muntanyes;
- 5 la mar és d'ell, perquè ell l'ha feta,
les seves mans han modelat la terra ferma.
- 6 Entreu, prosternem-nos i adorem-lo,
agenollem-nos davant el Senyor que ens ha creat.
- 7 Ell és el nostre Déu,
i nosaltres som el poble que ell pastura,
el ramat que ell mateix guia.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu:

- 8 «No enduriu els cors com a Meribà,
com el dia de Massà, en el desert,
- 9 quan van posar-me a prova els vostres pares
i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.
- 10 »Disgustat durant quaranta anys,
vaig dir d'aquella generació:
"És un poble de cor esgarriat,
que desconeix els meus camins."
- 11 Per això, indignat, vaig jurar:
"No entraran al meu lloc de repòs."»

